

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednik vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članova vijeća te sudske savjetnice Matee Milolože, zapisničarke, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa: UP/II-008-07/20-01/119, urbroj: 401-01/04-20-1 od 18. veljače 2020., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj dana 27. svibnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/20-01/119, urbroj: 401-01/04-20-1 od 18. veljače 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem tuženika odbačena je žalba tužitelja od 4. prosinca 2019. kao nedopuštena.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je rješenjem tuženika od 21. prosinca 2018. naloženo tijelu javne vlasti Gradu Z. da u roku od 8 dana odluči o zahtjevu za pristup informacijama od 10. ožujka 2018. Dana 4. prosinca 2019. tuženik je zaprimio njegovu žalbu radi neodlučivanja, jer tijelo javne vlasti Grad Z. nije odlučio o zahtjevu za pristup informacijama od 10. ožujka 2018., a niti je postupio po rješenju tuženika od 21. prosinca 2018. kojim je naloženo tijelu javne vlasti Gradu Z. da u roku od 8 dana odluči o zahtjevu za pristup informacijama od 10. ožujka 2018. Ističe da Grad Z. niti do podnošenja ove tužbe nije postupio po njegovom zahtjevu za pristup informacijama od 10. ožujka 2018., a niti po rješenju Povjerenika za informiranje od 21. prosinca 2018. Dakle, povodom rješenja tuženika od 21. prosinca 2018. naloženo je Gradu Z. da u roku od 8 dana odluči o zahtjevu za pristup informacijama od 10. ožujka 2018., no ponovno je nastupilo ne postupanje (šutnja uprave) tijela javne vlasti Grada Z. Smatra da je tuženik trebao povodom njegove žalbe radi neodlučivanja o zahtjevu za pristup informacijama od 10. ožujka 2018., sukladno članku 119. stavku 3. Zakona o općem upravnom postupku, sam riješiti upravnu stvar (ili naložiti prvostupanjskom tijelu da u roku od 15 dana donese traženo rješenje), radi čega smatra da je izjavljena žalba dopuštena. Predlaže da ovaj Sud poništi pobijano rješenje i predmet vrati tuženiku na ponovno postupanje te da mu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 2.500,00 kuna.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je svojim rješenjem od 21. prosinca 2018. u istoj upravnoj stvari već jednom odlučio povodom prethodne žalbe tužitelja izjavljene zbog neodlučivanja tijela javne vlasti, Grada Z., o njegovom zahtjevu za pristup informacijama od 10. ožujka 2018. Također, navodi da protiv rješenja tuženika od 21. prosinca 2018., niti tužitelj, a niti Grad Z. nisu podnijeli tužbu Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske radi poništenja istog, čime je navedeno rješenje postalo pravomoćno. Uz navedeno ukazuje da je rješenjem Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, broj: UsII-477/18-6 od 9. siječnja 2019. obustavljen upravni spor pokrenut po tužbi tužitelja radi šutnje uprave, čime je pravomoćno utvrdio da je prekinuta šutanja uprave od strane tuženika donošenjem rješenja od 21. prosinca 2018. S obzirom da institut pravomoćnosti rješenja znači nedopustivost odlučivanja o jednoj stvari koja je već riješena, odnosno neizmjenjivost akta kojim je o upravnoj stvari odlučeno, tuženik smatra da ne može povodom nove žalbe tužitelja izjavljene zbog neodlučivanja tijela javne vlasti o njegovom zahtjevu za pristup informacijama, izmijeniti svoje ranije pravomoćno rješenje, odnosno da nisu ispunjeni izvanredni uvjeti za primjenu izvanrednih pravnih lijekova koji predstavljaju jedini pravni put za izmjenu navedenog rješenja (obnova postupka, odnosno poništaj ili ukidanje rješenja), iz kojeg razloga je pobijanim rješenjem utvrđeno da je žalba tužitelja od 4. prosinca 2019. nedopuštena. Tuženik također osporava pravo tužitelja na naknadu troškova upravnog spora, što u svom odgovoru detaljno i obrazlaže.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu odredbe članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima, ovaj Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje neosnovanim.

Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj zahtjevom za pristup informacijama podnesenim 10. ožujka 2018. od tijela javne vlasti, Grada Z., zatražio informaciju o ukupnim isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. do 28. veljače 2018. po odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima. Grad Z. je svojim rješenjem od 23. ožujka 2018. odbio zahtjev tužitelja za pristup informacijama na koje rješenje je tužitelj uložio žalbu tuženiku, koji je rješenjem od 16. travnja 2018. poništio citirano rješenje Grada Z., te je predmet vratio na ponovno postupanje. Nadalje, utvrđeno je da je Grad Z. protiv rješenja tuženika od 16. travnja 2018., dana 21. svibnja 2018. podnio tužbu Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske, koji je presudom, poslovni broj: UsII-188/18-7 od 18. srpnja 2018. odbio tužbeni zahtjev. S obzirom na navedenu presudu, dana 16. listopada 2018. Grad Z. je u ponovnom postupku dostavio na znanje tuženiku obavijest od 11. listopada 2018., kojom je tužitelja izvijestio da se njegov zahtjev ne može smatrati zahtjevom za pristup informacijama sukladno članku 23. stavku 1. točki 6. Zakona o pravu na pristup informacijama, s obzirom da podaci koje je tražio ne postoje kao gotovi podaci, već bi se za omogućavanje pristupa istima moralo stvarati novu informaciju. Nakon toga je rješenjem tuženika od 21. prosinca 2018., a iz razloga jer je u žalbenom postupku utvrđeno da zahtjev tužitelja za pristup informacijama nije riješen, naloženo Gradu Z. da u zakonom propisanom roku riješi predmetni zahtjev tužitelja sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Protiv tog rješenja niti tužitelj, niti tuženik, a niti Grad Z. nisu pokrenuli upravni spor, pa je rješenje postalo pravomoćno.

Tuženik u obrazloženju pobijanog rješenja navodi da rješenje tuženika od 21. prosinca 2018. predstavlja pravomoćnu odluku u upravnoj stvari kojom je naloženo Gradu Z. riješiti zahtjev tužitelja od 10. ožujka 2018. sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, 25/13. i 85/15.), jer obavijest Grada Z. od 11. listopada

2018. ne predstavlja obavijest u smislu članka 23. stavka 1. točke 6. Zakona o pravu na pristup informacijama. Tuženik smatra da je u konkretnom slučaju pravomoćno utvrđeno da je prekinuta šutnja uprave od strane tuženika i to donošenjem rješenja od 21. prosinca 2018. koje je postalo pravomoćno, a institut pravomoćnosti rješenja znači nedopustivost odlučivanja o jednoj stvari koja je već riješena, odnosno neizmijenjenost akta kojim je o upravnoj stvari odlučeno, a smatra da nisu niti ispunjeni uvjeti za primjenu izvanrednih pravnih lijekova koji predstavljaju jednini pravni put za izmjenu takvog rješenja.

Dakle, s obzirom da iz podataka u spisu predmeta dostavljenih ovom Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je tuženik u obnovljenom postupku svojim rješenjem, klasa: UP/II-008-07/18-01/283, urbroj: 401-01/06-18-18 od 21. prosinca 2018. naložio Gradu Z. da riješi zahtjev tužitelja za pristup informacijama od 10. ožujka 2018. sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, a radi se o istovjetnom zahtjevu za pristup informacijama o ukupnim isplatama pojedinim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. do 28. veljače 2018. po odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima. Protiv tog rješenja tužitelj, a niti Grad Z. nisu podnijeli tužbu ovom Sudu iz čega proizlazi da je to rješenje postalo pravomoćno.

Imajući na umu navedeno, u okolnostima konkretnog slučaja proizlazi da je žalba tužitelja izjavljena protiv obavijesti od 11. listopada 2018. riješena rješenjem tuženika do 21. prosinca 2018., pa iz tog razloga nije bilo mjesta ponovnom odlučivanju o žalbi tužitelja, kako to pravilno smatra i tuženik.

Slijedom svega navedenog, valjalo je pozivom na odredbu članka 57. stavka 1. zakona o upravnim sporovima odlučiti kao pod točkom I. izreke presude, a odluka o troškovima spora (točka II. izreke presude), temelji se na odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu 27. svibnja 2020.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.